

„Ach ano, já to chápu. Za nic na světě bych se vám do ní nechtěl plést. Jednalo by se jen o pár hodin... Moc velkou pomoc nepotřebujeme, alespoň doufám. Víte, bratranec Roland mi vyprávěl o některých kouscích, které jste prováděl během vyšetřování tam u vás na severu. My sice máme základní laboratorní vybavení, ale většina soudních expertiz musí projít přes Elizabeth City – tam je nejbližší ústředí státní policie – nebo přes Raleigh. Vypáčit z nich odpověď trvá celé týdny. A my týdny nemáme. My máme hodiny. Přinejlepším.“

„Na co?“

„Na to, abychom našli dvě unesené dívky.“

„Únosy spadají pod federály,“ konstatoval Rhyme. „Obraťte se na FBI.“

„Nevzpomínám si, kdy jsme měli v okrese federála, pokud nepočítám lidi z ATF a pár zatčení za nelegální výrobu alkoholu. Než se sem FBI uráčí přijet a s něčím začít, budou to mít ty holky za sebou.“

„Povězte nám, co se stalo,“ vybídla ho Sachsová. Má ve tváři ten svůj zaujatý výraz, pomyslel si Rhyme cynicky a s nelibostí.

„Včera došlo k zavraždění jednoho chlapce z místní střední školy a k únosu vysokoškolské studentky. Dnes ráno se pachatel vrátil a unesl další dívku.“ Rhyme si všiml, že mužova tvář potemněla. „Nastražil past a těžce zranil jednoho z mých lidí, který teď leží tady v léčebném středisku – v kómatu.“

„Jsou rodiny těch dívek bohaté?“ zeptala se Sachsová. „Dostaly žádost o výkupné?“

Velmi podstatné otázky, napadlo Rhyma. Tedy na aktivní vyšetřování. Jenže on tu nebyl proto, aby něco aktivně vyšetřoval. Sachsová si ovšem jeho úšklebku nevsímala.

„Ne, o peníze nejde.“ Šerifův hlas se náhle ztišil. „Je tu sexuální motiv. Pachatel byl dvakrát zatčen za ohmatávání dívek a jednou za masturbaci na veřejnosti.“ Bell to pronesl s jistotou

citlivostí a očima přitom pokukoval po Sachsově. Rhyme měl sto chutí mu říct, že Sachsová nedávno ohledávala místo činu v případě sexuálně motivovaného rozčtvrcení v Bronxu, přičemž Rhymovi rozjařeně hlásila, že v bytě jednoho podezřelého objevila závažný důkaz: album s fotografiemi pachatelova uměleckého díla.

Rhyme si všiml, že si Sachsová přestala zarývat krátký nehet ukazováčku do vlasů a škrábat se na hlavě a že zaujatě a soustředěně poslouchá Bellovo vyprávění. No, možná se tedy nejednalo o spiknutí, ovšem Rhyme dobře věděl, proč se Amélie tolik zajímá o případ, na jehož vyšetřování absolutně nemají čas. A ten důvod se mu pranic nelíbil. „Amélie,“ začal a vrhl chladný pohled na nástěnné hodiny.

„Proč nechceš, Rhyme? Co ti to udělá?“ Sachsová si odhroula dlouhé rudé vlasy z ramen, kam jí splývaly jako nehybný vodopád.

Bell znovu pohlédl na míchu v rohu místnosti. „Jsme jen malý úřad, pane. Dělalí jsme, co jsme mohli – všichni mí lidé a pár dalších dobrovolníků byli celou noc vzhůru –, ale faktem je, že jsme prostě nenašli jedinou stopu. Ed – to je ten policista v kómatu – se zřejmě nějak dostal k mapě, která prozrazovala, kam mohl pachatel odejít. Jenže doktoři nevědí kdy – nebo jestli vůbec – se zase probere.“ Bell prosebně pohlédl Rhymovi do očí. „Byli bychom moc rádi, kdybyste se podíval na důkazy, které jsme našli, a sdělil nám, kam podle vás mohl ten kluk zamířit. My jsme u konce s dechem. Potřebujeme seriózní pomoc.“

Rhyme to stále nechápal. Úkolem kriminalisty je analyzovat důkazy, pomoci vyšetřovatelům identifikovat podezřelého a poté podat svědectví před soudem. „Ale vy přece pachatele znáte a víte, kde bydlí,“ řekl. „Váš státní zástupce bude mít neprůstřelný případ.“ I kdyby totiž zvorali místo činu – a policisté z malého města toho jsou docela dobře schopni –, pořád jim zbývala spousta důkazů pro usvědčení ze zločinu.